

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Malderi Episcopi Antverpiensis S. Th. quondam
Louanij Professoris Tractatus De Sigillo Confessionis
Sacramentalis**

Malderen, Jan van

Antverpiæ

Capvt XII. Quibus modis contingat indirectè Sigillum frangi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41093

nando, hæc verba: *Vt ita agat publicam pœnitentiam, & etiam solemnem, si non habetur spes de eius restitutione.* Adde, si quis non Sacerdos publicæ pœnitentiæ & solemnæ fuerit addictus pro reuelata Confessione, non posse talem vniquam ordinari Sacerdotem. cap. Illud quoque, d. 50.

Ceterum, quæ de pœnis fractoris Sigilli dicta sunt ex cap. Omnis, intelligenda sunt in foro externo; & vt ex textu constat, non sunt pœnæ latæ, sed ferendæ sententiæ, ideoque passim dicunt Doctores, ante latam à Iudice sententiam non incurri. In foro autem Sacramenti Pœnitentiæ rectè dicit Antoninus Confessionalis sui cap. 27. huius peccati pœnas esse arbitrarias, sicut aliorum peccatorum.

*Reuelatori
quæ pœni-
tentia in-
iungenda à
Confessa-
rio.*

Concludo antiquis verbis: *Caueant Silentiarij ne dent linguarium.*

CAPVT XII.

*Quibus modis contingat indirectè
Sigillum frangi.*

QVANDOQV IDEM dum aliquid prohibetur, etiam prohibeatur omne illud per quod peruenitur ad illud; & quod prohibitum est vna via, prohibeatur etiam alia; & nihilominus Canon, Omnis vtriusque, *strictè*

strictè prohibeat, latissimè eam extendendo, reuelationem Secreti Confessionis (dicit enim, *Caveat autem omnino, ne verbo aut signo, aut alio quouis modo aliquatenus prodatur peccatorem:*) videndum est, quinam possint esse modi hîc prohibiti, indirectæ præsertim reuelationis. Præsuppono, quod antè tetigimus, parum referre, an dicat Confessor, se in Petri Confessione audiuisse quòd Petrus commiserit istud homicidium; an verò dicat, Petrum istud homicidium, aut absolutè homicidium, aut etiam in genere mortale peccatum admisisse; si hoc ex sola Cõfessione nouerit. De veniali verò quamuis dicere non liceat, Audiui eum confitentem istud veniale; licet tamen sine reuelatione Sigilli dicere, quòd venialia aliqua admisserit, nullum in particulari exprimendo, quia aliunde quàm ex Confessione nouit, hunc hominem, uti & quemuis alium, non viuere sine peccato veniali. Non excusauerim tamen à fractione Sigilli eum qui dixerit, Petrum grauia venialia sibi esse confessum. Rectè dicit D. Thomas, directè Sigillum se extendere ad ea quæ cadunt sub Confessionem Sacramentalem, indirectè verò ad omnia alia per quæ possit peccator vel peccatum deprehendi; ideoque etiam illa summo studio esse celanda. Talia autem
 quæ

*Qui dicit
 penitentem
 grauia venialia sibi
 confessum,
 violat Sigillum.*

DE SIGILLO CONFSSIONIS.

81

quæ sint, non est tam Theologicæ tractationis, quàm sagacioris prudentiæ, quali solent uti iudices contra reos. Illud addiderim, non tantùm eum peccare qui facit ut peccatum celandum ratione huius sacri Secreti innotescat, sed etiam illum qui facit ut in suspicionem veniat peccatum aut peccator. Vbi notandum, quod obseruat Pinellus, ut Sigillum violetur duo debere concurrere: vnum est, ut peccatum vel peccata in Confessione detecta reuelentur; alterum, ut persona quæ confessæ est, aliquo modo prodatur vel reueletur: neque enim reserat Sigillum qui peccata recitat tacito peccatore; aut qui peccata celat, dicens, Petrus mihi sua peccata est confessus: sed, ut bene obseruant Maior & Durandus, quando dicitur Sacerdos debere celare peccata confitentis, intelligendum id est coniunctim, & non diuisim; ut non possit dicere actu vel virtute, Talis est mihi confessus talia peccata. Hoc ipsum etiam colligi potest ex cap. Sacerdos, de Pœnitentia, dist. 6. Sacerdos ante omnia caueat, ne de his qui ei confitentur peccata alicui recitet. Indicat enim modo illo loquendi Gregorius, se prohibere coniunctim reuelari peccata & peccatorem. Idem etiam colligitur ex dicto c. Omnis, vbi cauetur ne Confessarius vllō

*Violatio
Sigilli consistit in reuelatione peccati & peccatoris coniunctim facta.*

F modo

*Confessarius
potest con-
sultare do-
ctiorem.*

modo prodat peccatorem; quod non fit, nisi aliquousque conitinctim prodatur peccatum & peccator. Ideò rectè obseruant alij, quod eòdem redit, peccatum sine relatione ad personam peccatoris, non esse materiam Sigilli. Ita Gabriel in 4. d. 21. Sotus de Tegendo secreto, membro 3. q. 4. Sic licitè consulunt Superiorem vel doctiorem Confessarij, exprimendo peccatum, & filendo personam, cap. Officij, de Pœnitentiis & remissionibus. Sic (vt Turrecremata notat) integri libri conscripti sunt de peccatis in Confessione auditis, sine violatione sacri Secreti.

Obseruandum autem hîc est, eum qui indirectè reuelat Confessionem, non esse immunem à pœna Canonis, cùm ipse Canon disertè etiam indirectam reuelationem inuoluat per illa verba, *Verbo, signo, aut alio quouis modo*. Ita obseruauit Petrus Ledesma cap. 22. de Pœnitentia. Qui rectè addit, quando non proditur peccator, sed reuelatur aliquod Secretum, dictum in Confessione, obligationis naturalis, quod tamen habeat aliquem respectum ad Sacramentale Secretum, aut participet aliquid de eo, non incurri mox pœnas Canonis, licet sit peccatum mortale talis reuelatio, & indirectum quoddam sacrilegium.

Ex

Ex qua generali doctrina multa particula-
ria colligi possunt. Primò, contra sacrum
istud Secretum peccare eum Sacerdotem
qui dixerit, Audiui huius Confessionem, sed
eum non absolui. Quamuis enim aliæ pos-
sint esse causæ non datæ aut dilatæ absolu-
tionis; suspicantur tamen facilè homines
eo audito, quòd ob aliquod graue mortale
referuatum, aut propter defectum propofiti
abstinendi à graui peccato fit negata abso-
lutio. Est tamen casus vbi liceat, secundùm
Sotum in 4. & alios quosdam Doctores,
Confessario testari non datam esse absolu-
tionem, etiamsi confessus quis fuerit; nimi-
rum quando aded est notorium, aliquem in-
famem sine pœnitentia esse confessum, vt
scandalum magnum foret talem absoluis-
se, quem constat in peccato continuo per-
seuerasse. Verùm istis Doctoribus non as-
sentior: quia neque propter scandalum vi-
tandum est reuelanda Confessio: neque suf-
ficit quòd ipse confessus peccator iactet se
esse impœnitentem, vt Confessor dicere
possit, se ipsum quidem audiuisse confiten-
tem, sed non absoluisse, vt benè obseruat
Beia 3. p. casu 14. & patet ex dictis suprâ
Cap. x.

Secundò colligo, peccare eos Confessa-
rios, qui in ipsa auditione Confessionis, ali-

*Confessarius
non dicat
umquam
se audiuis-
se, sed non
absoluisse.*

*Non suspi-
cet.*

quo signo produnt graua esse peccata quæ
pœnitens dicit, vtpote extraordinariis suspi-
riis, aut gestu obiurgantis non satis secreto.

*Nō puniat
publicè aut
secretè.*

Tertiò, peccare Priorem in Monasterio,
si ad punitionem procedat peccati, in Con-
fessione auditi, coram aliis. Addo etiam
peccaturum, etiam si non coram aliis, sed
secretò puniat, cùm etiam hac ratione gra-
uet pœnitentem, & odiosam reddat Con-
fessionem, & eum propter Confessionem
affligat, cui ne loqui quidem de peccatis in
ipsa intellectis poterat. An verò id possit de
licentia pœnitentis, colligi poterit ex dicen-
dis Cap. XXI. Existimo non expedire. Imò
facile assentior Bañesio, qui improbat ex
Confessione tertij procedi ad punitionem,
si tertius iste id animaduertens, agrè latu-
rus sit.

*Confessarius
eundem se
exhibeat
ante & post
Confessio-
nem.*

Quartò, ne quidem licere Confessario
post Confessionem tristiorem aut auersio-
rem vultum ostendere ipsi pœnitenti con-
fesso, aut circa illum exhibere aliqua signa
contemptus, vnde vel ipsi peccati exprobra-
tio, vel aliis notitia aut suspicio eius oriri
possit. Debet ergo æqualiter initio dum au-
dire incipit & in progressu exterius esse
compositus, & post Confessionem eundem
se exhibere. Benè huius rei monuit Petrus
Damianus Serm. 2. de S. Andrea, dum ait:

Videat

*Videat autem ne umquam de his quæ sub sig-
naculo Confessionis accepit, aliquam faciat
mentionem, vel alicui loquēti consentiat. Ca-
ueat etiam ne vilescat in conspectu eius, qui
ei suam vilitatem ostendit, nec sit suspectus,
nec de præterita futuram vitam æstimet pec-
catoris.*

Quintò, non licere iniungere pœniten-
tiam, quæ aliquo modo prodat peccatorem,
aut eius Confessionem in mortalibus in ge-
nere, aut particulari, & in venialibus in par-
ticulari: licet tamen ei, qui habet aliquid
aduersus fratrem suum, iniungere vt vadat
prius reconciliari fratri suo, antequam men-
sam Domini accedat: quia per hoc non pro-
ditur de nouo peccatum alicui cui ignotum
erat, & potius ad restitutionem id reduci
debet quàm ad satisfactionem Sacramen-
talem. Restitutio autem, vbi ablatio fuit
manifesta, benè potest iniungi manifesta:
secus quando fuit occulta, inuito & inscio
læso. Ex quo vlteriùs colligo, benè dixisse
Gerfonem Alphab. 25. lit. G. pro publico
peccato posse iniungi publicam pœniten-
tiam à Confessario, non autem pro occulto.
Rabanus de Institutione Cleri, lib. 2. *Quo-
rum peccata occulta sunt, & spontanea Con-
fessione soli tantummodò Presbytero siue Epi-
scopo fuerint ab iis reuelata, eorum occulta*

debet esse pœnitentia secundum iudicium Presbyteri siue Episcopi cui confessi sunt.

Sextò, non benè fecisse quemdam Confessarium, cui cum cuidam ob graua, sed ignota peccata, iniunxisset in Confessione longo tempore publicè audire solemne Sacrum Collegiale flexis genibus, indicauit eis qui hoc obseruarunt, à se id profectum esse. Est quidem verum, Cõcilium Tridentinum sess. 24. cap. 8. statuisse in hunc modum:

Quando ab aliquo publicè & in multorum conspectu crimen commissum fuerit, unde alios scandalo offensos commotosq; fuisse non sit dubitandum, huic condignam, pro modo culpe, pœnitentiam publicè iniungi oportet; vt quos exemplo suo ad malos mores prouocauit, sua emendationis testimonio ad rectam reuocet vitam. Sed istud secundum quosdam non debet accipi practicandum in foro merè interno, nisi pœnitente volente subire publicam pœnitentiam. Ita Lopes c. 37. & Siluius in Supplementum D. Thomæ. Beia 3. p. c. 14. Nauarrus in c. Sacerdos. Verisimilius est, Concilium loqui in casu etiam Confessionis secretæ Sacramentalis: pro publico enim crimine cum scandalo admissio debet Confessarius publicam pœnitentiam iniungere, quando ea necessaria est ad reparationem scandali; ita vt nisi publicè fiat, scandalum

*Pœnitentia
publica
quando iniungenda.*

Quando ab aliquo publicè & in multorum conspectu crimen commissum fuerit, unde alios scandalo offensos commotosq; fuisse non sit dubitandum, huic condignam, pro modo culpe, pœnitentiam publicè iniungi oportet; vt quos exemplo suo ad malos mores prouocauit, sua emendationis testimonio ad rectam reuocet vitam. Sed istud secundum quosdam non debet accipi practicandum in foro merè interno, nisi pœnitente volente subire publicam pœnitentiam. Ita Lopes c. 37. & Siluius in Supplementum D. Thomæ. Beia 3. p. c. 14. Nauarrus in c. Sacerdos. Verisimilius est, Concilium loqui in casu etiam Confessionis secretæ Sacramentalis: pro publico enim crimine cum scandalo admissio debet Confessarius publicam pœnitentiam iniungere, quando ea necessaria est ad reparationem scandali; ita vt nisi publicè fiat, scandalum

dalum non reparatur: quando autem non
 est necessarium ad reparandum scandalum,
 vt publicè fiat, sed vtile tantùm, & pœni-
 tens est inuitus, potest iniungi secreta pœni-
 tentia. Ratio est, quia in priori casu habet,
 vt suprâ dixi, rationem quodammodò ne-
 cessariæ restitutionis, in quam non solùm
 debet consentire pœnitens, sed talis naturæ
 est, vt per ipsum debeat fieri. Itaque non
 habet querelam de reuelata indirectè sua
 Confessione. Consentunt Coninck & Sua-
 rez. Pro peccatis ergo publicis aliquando
 quidem, sed non semper, est iniungenda
 pœnitentia publica; pro non publicis au-
 tem, numquam. Quamuis verum sit, expe-
 dire vt in publicis iniungendis interueniat
 Episcoporum auctoritas, propter hominum
 tepiditatem & tergiuersionem. Illud et-
 iam monuerim, pro publicis pro quibus non
 iniungitur publica pœnitentia, & pro graui-
 bus non publicis, esse iniungendas graues
 pœnitentias, sed occultas. Hinc colligimus,
 ampliorem longè esse vsum secretæ Con-
 fessionis quàm publicæ. Neque verum est,
 ex publica secretam esse ortam, vt Beatus
 Rhenanus in librum Tertulliani de Pœni-
 tentia, & Erasmus in D. Hieronymum con-
 tenderunt; sed vt disertè Concilium Tri-
 dentinum sess. 14. cap. 5. dicit, secreta ab ini-

rio nascentis Ecclesiæ ex Christi instituto
 yfitata fuit. In ea auditis omnibus peccatis
 iniungi solet pœnitenti, quænam pro disci-
 plina seruanda publicè recitanda essent. Hinc
 illud Origenis Homil. 2. in Psal. 37. *Si in-
 tellexerit & prouideris talem esse languorem
 tuum, qui in conuentu totius Ecclesiæ exponi
 debeat & curari, ex quo fortassis & ceteri edi-
 ficari poterunt, & tu ipse faciliè sanari, mul-
 ta hoc deliberatione & satis perito Medici il-
 lius consilio procurandum est.* Huc pertinet
 etiam quod Ambrosius indicat lib. 2. de
 Pœnitentia cap. 7. à Sacerdotibus poni re-
 suscitandum per pœnitentiam, in certo or-
 dine pœnitentium, per secreta Confessio-
 nis statu eius priùs explorato.

Septimò, valdè imprudenter facere Con-
 fessarios, qui dicunt se tali die tale pecca-
 tum in Confessione audiuisse, quando inde
 audientes possunt venire in suspiciònè per-
 sonæ, utpote quando sciunt paucos illo die
 esse ipsi confessos, & ex illis vnum tantum
 potuisse illud peccatum admittere. Imò et-
 iam si omnes admittere potuerint, etiam hoc
 cauendum ne sciatur aliquem in confuso ex
 illis admisisse; nisi numerus tam magnus
 sit, ut faciliè quiuis alius rogatus num putet
 etiam tale peccatù in tali multitudine com-
 mitti, dicturus sit ita se putare. Quamuis
 de

de insigni peccato, quod non ita facile ad-
mitti solet, per istum modum ex Confes-
sione aliquam communitatem, de qua ni-
hil tale putabatur, infamare, graue pecca-
tum sit: utpote si dicat se ex Confessione
scire quòd tali loco commissus sit incestus
patris cum propria filia.

Octauò, qui complici aliquam facit com-
minationem, aut de eo aliquid prodit, reue-
lat Confessionem. Idem dixerò si curet
complicem puniri ex sola scientia Confes-
sionis Sacramentalis: puta si filia passa sit
stuprum, & stuprator Iudici denuntietur à
Confessario. Quid verò contra complicem
feri possit contentiente pœnitente, ex infra
dicendis Cap. xvii. patebit.

Nonò: cùm paucos, puta duos aut tres,
solùm audieris, non licere tibi dicere, vnum
ex illis designando, hunc solum habuisse
venialia: suspicio enim oritur inde quòd alij
còfessi sint mortalia. Vide Paludanum d. 21.
q. 3. a. 2. conc. 3. Petrum Soto lect. 11. de
Confessione. Vasquez q. 93. a. 4. dub. 3. qui
citatur Maiorem, Dominicum Sotum, Na-
uarrum, & Ledesnam. Idem monuit Lo-
pes c. 37. Adrianus in 4. Imò expedit pla-
nè, ut à tali laude omnino abstineat Con-
fessarius, ne dum vnum extollit, alios indi-
rectè grauet, de quibus similia non dicit: sed

*Confessor
caueat, ne
tacitè de
vno neget
quod de al-
tero asserit.*

F 5 taceat

taceat ea homo etiam hîc, quæ tantum ve
 Deus nouit. Consuluit benè Gerson Al-
 phab. 41. lit. H. his verbis: De personis con-
 fessis expedit magis tacere quàm aliquid di-
 cere, vel laudando vel vituperando, in ge-
 nerali vel speciali. & Alphab. 18. lit. I. de
 laudantibus pœnitentes suos dicit, quòd
 dent occasionem malè suspicandi de aliis
 quos non laudant, & mendaciter confiten-
 di. Allegant Doctores pro hac re Gregorij
 dictum Homil. 18. in Euangelia; agens enim
 de calumnia Iudæorum, *Nónne benè dici-
 mus quia Samaritanus es tu, & demonium ha-
 bes?* ita dicit: *Duo quippe ei illata fuerunt;
 vnum negauit, alterũ tacendo concessit.* quod
 refertur de præsumptionibus cap. Nónne.
*Quod enim de vno negatur, de altero conce-
 ditur.* 25. dist. c. Qualis. Est paradigma huc
 pertinēs apud Ludouicum de Beia, respon-
 sionum p. 3. casu 15. vbi duarum sororum
 Confessarius iuniorem laudans quòd virgo
 sit & sine crimine, efficit, vt seniore relicta,
 eius matrimonium adolescens quidam ex-
 petat. Meritò Confessarium istum damnat
 vt reuelatorem Confessionis senioris sor-
 ris. Ne tamen quis putet, hinc consequens
 esse, vt numquam liceat Confessario, præ-
 fertim Parocho, qui omnes suos audit Pa-
 rochianos, vnum ex illis ex Confessione
 lau-

laudare; monet idem Beia, etiam ex Confessione posse quempiam laudari præ alio, quando res de qua agitur non est talis, vt putetur aliunde quàm ex Cõfessione non posse sciri, & non agitur de personis ita coniunctis, vt quod de vna affirmatur, de altera negari intelligatur. Quare violat Secretum Confessionis, si dicat, in sua Parochia solam Ioannam esse virginem aut castam.

Decimò, non benè facere Confessarium, si ex Confessione alicuius & non aliunde aduerterit ipsum esse scrupulosum (etiam si de scrupuli vitio non sit confessus) aliis id ipsum reuelando, quòd talis sit homo scrupulosus, sibi que sit suis scrupulis in Confessione molestus.

*Celandam
qua audiē-
do Confes-
sionem no-
sciuntur, et-
iam si non
sciuntur ex
relatu con-
fitentis.*

Vndecimò, idem dicendum esse de Confessario, qui aliquam circumstantiam peccati occulti in Confessione auditi prodiderit, vnde in suspicionem veniat pœnitens: puta si dicat eum fuisse tali loco præsentem, vbi peccatum, de quo Iudex inquit, admissum fuit, & quod occultè ab ipso pœnitente est admissum.

Duodecimò, non rectè Confessarios, qui dant frequenter testimonia cõfessis, in quorundam testimonio addere quòd eos absoluerint: in aliorum solùm, quòd sibi sint confessi. Hinc enim fit, vt qui de absolutione sibi

*Testimonia
quomodo
oporteat
Confessarios
dare con-
fessis.*

sibi impensa testimonium non habent, præsumantur vel malè fuisse dispositi, vel casum referuatam habuisse. Præstaret ergo solum dare testimonium Confessionis factæ, nulla facta mentione absolutionis; & tale dare etiam indispositis ad absolutionem, ne prodatur eorum indispositio. Ita sentit Coninck disp. 9. dub. 1. n. 14. à quo immeritò recedit Bonacina disp. 5. q. 6. sect. 5. puncto 4. num. 7. Si enim ponamus casum, quem ponit Coninck, Patrem familias vel le vt famuli adferant schedulam, qua sibi constet ipsos esse confessos; si cui hæc schedula negetur, statim oritur suspicio, quòd non fuerit dispositus ad absolutionem, sicuti alij qui simul eidem confessi sunt, & hunc confitentem viderunt. Credo tamen posse dari casum vbi posset negari talis schedula confesso malè disposito, quando nimirum cessaret etiam indirecta reuelatio Secreti, vt si nemo sciret præter Sacerdotem, hunc esse confessum, & ipse confessus vellet ludificare hoc testimonio Parochum in Paschate. In quo grauiter peccant Sacerdotes, si schedulas hoc casu dent, quando aduertunt ipsam Confessionem fieri in ludibrium, ita vt non sit nisi ficta eo modo quo Cap. VIII. diximus fictam nõ obligare ad Sigillum. Quales Confessiones fieri constat, vbi qui Catholici

tholici non sunt, fictè confitentur timore alicuius humanæ pœnæ. Quando ergo nouit Confessarius confitentem esse hæreticum, aut ex Confessione id aduertit; cauere debet, ne det ei testimonium vllum factæ Confessionis quo Superiores fallat, ne comunicet eius sacrilegio.

Expediret etiam talibus non credi, etiam si optimum etiam absolutionis habeant testimonium; nisi testimonium insertum sit, Confessarium personam ex nomine probe nouisse: quia solent ea fraude uti, ut testimonio Confessionis inseratur nomen non illius qui confessus est, sed alterius hæretici, qui uult eo testimonio apud Superiores abuti.

Decimotertiò, non licere Confessario dicere, quòd in loco, ubi Confessiones audiuit, grauia fiant peccata: nam etiam hoc redundat in grauamen istius communitatis, & posset Confessionē reddere odiosam, præsertim in communitate non adeò magna.

Quæres, an violet Confessionis Sigillum, qui dicit, in Ordine tali Religiosorum hoc aut illud peccatum fuisse admissum, quod ex sola Confessione nouerit. Respondeo, talem grauius peccare, quamuis non possit puniri pœna ordinaria Canonis, Omnis utriusque. Eò autem magis peccat, quòd magis in particulari dicit de hoc Ordine. Nugnus
tamen

tamen excusat, & putat idem esse ac si Religiosus dicat ex Confessione, inter saculares Sacerdotes fieri ista peccata. Verum in his prudens iudicabit: quamuis enim non detegatur in particulari pœnitens, fieri tamen potest vt in fama sua lædatur aliqua communitas, vel vniuersitas, vel Ordo aliquis: quod per se est illicitum, & maius peccatum quando fit ex Confessione; præsertim cum etiam ex consensu pœnitentis non liceat Confessionem reuelare quando id cederet in infamiam alterius, vt diximus
Cap. iv.

Decimoquartò, Sacerdotem, qui ex sola Confessione nouit hunc esse indignum qui communicet, non posse ei etiam occultè petenti negare sacram Eucharistiam. Eadem est ratio, si ex Confessione nouerit esse excommunicatum: neque enim potest eum propterea vitare, ne occultè quidem; quamuis occultè debere vitare indicauerit Maior in 4. d. 21. q. 2. fortè deceptus per cap. vltimum 6. q. 2. quo improbatur quòd Episcopus quidam vitauerit publicè, quem ex secreta sibi soli facta Confessione nouerat excommunicatum: vbi à contrario sensu colligitur, quòd clàm vitare talem poterat. Verum istud cap. loquitur in casu secretæ Confessionis non Sacramentalis; alioqui Episcopus

pus non potuisset dicere, reum factum sibi fuisse tale quid, ut ex textu eum dixisse constat. Itaque si secretò noueris extra Confessionem Sacramentalem, hunc excommunicatum, vita eum secretò, nõ publicè. c. Cùm non ab homine, de Sent. excomm. Si autem id noueris ex Sacramentali Confessione, ne secretò quidem vitare poteris, ne ei Confessionem videaris exprobrare. Sanchez l. 3. de Matrim. disp. 16. Angelus, Confessio, ultimo. Sotus de Secreto, membro 3. q. 4. Adrianus tamen & Scotus tenet cum Maiore, fortè moti dicto c. Cùm non ab homine, sed immeritò, quia cap. loquitur casu quo solus noueris extra Confessionem.

Decimoquintò, etiam de manifestis & publicis cõcubinariis & fornicariis sibi confessis, sine eorum licentia non posse Confessarium dicere: Talis dolet, quòd vos scandalizauerit.

Decimosexto, quando publica meretrix ^{publica meretrix quomodo debeat pœnitere.} est confessa mendicanti Religioso, non posse Pastorem petere testimonium à tali Confessario quòd verè de peccato suo publico poenituerit, confessa & absoluta sit, hoc enim sine licentia peccatricis Confessarius non dicet, & etiam si secretò dixerit ipsa consentiente, publicè administraturo Parocho non sufficiet: sed antequam sacram Eucharistiam

rismam ei publicè administret, aut ei sepul-
 turam Ecclesiasticam cōcedat, oportet con-
 stare publicè quòd pœnituerit quæ publicè
 peccauit. Confessarius enim, ne quidem
 quòd fornicationes suas sibi confessa sit, di-
 rectè aut indirectè, puta dicendo quòd eam
 à peccatis suis publicis absoluerit, indicare
 potest; sed eo casu sufficit in genere Paro-
 chum scire quòd sit confessa, modò publicè
 etiam sciatur conuersa; puta per reuelatio-
 nem publicam Confessarij de licentia pec-
 catricis, aut quòd coram pluribus proteste-
 tur ipsa, se de peccato isto dolere. Sine pu-
 blica autem ista notitia aut detestatione,
 non sufficit Sacramentalis Confessio aut ab-
 solutio etiam Parocho facta, quia talis satis-
 factio debetur Ecclesiæ, & alioqui scanda-
 lum esset margaritam spargere ante porcos.
 Cōsuli potest Caietanus in Sūmula v. Con-
 fessor. Reginaldus lib. 3. c. 4. Nauarrus in
 cap. 1. de Pœnitentia, dist. 6. in princip. n. 90.
 & sequentibus.

At quæres, an saltem priuatim & secreto
 tali meretrici iam conuersæ & confessæ, non
 possit cōmunio dari antequam publicè con-
 stet eam esse conuersam. Respondeo, pos-
 se: ita tenet Reginaldus post Paludanum &
 Nauarrum. Itaque talis ante publicam pœ-
 nitentiam poterit communicare publicè: se-
 cretò

cretò autem communicare poterit non solum antequàm publicam agat pœnitentiã, sed etiam antequàm publicè de eius conuersione constet: & quia communio quæ fit tempore infirmitatis, publicè delato Venerabili Sacramento, ne sine viatico decedat infirmus, fit publicè; talis communio postulat, vt præcedentis conuersionis sit aliqua notitia publica: aded vt Parocho non debeat sufficere quòd sciat publicum peccatorem esse Sacramentaliter confessum; quando viaticum publicè est administraturus, sed oporteat, vt sciat publicè iam constare, quòd sit conuersus.

CAPVT XIII.

Quinam præter Sacerdotem participatiuè teneantur Sigillo.

NON quæro, si plures Sacerdotes eundem pœnitentem simul audiant, ei què hoc Pœnitentiæ Sacramentum administrant (quod fieri posse quidam Doctores tradunt, Petrus Soto lectione II. Institut. Sacerd. Paludanus in 4. d. 21. Facit c. Quem pœnitet, de Pœnitentia d. 1. Siluester, Confessio. 1. q. 20. quamuis Vasques q. 91. a. 4. dub. 1. putet non expedire) an omnes illi Sigillo teneantur; certum enim habeo, teneri:

G

sed